

Vážené delegátky, vážení delegáti,

dovoľte, aby som vás privítal na konferencii Česko-Slovenskej únie tu v Malenoviciach, na mieste, ktoré väčšina z nás veľmi dobre pozná. Ďakujem, že ste prijali zodpovednosť zastupovať vaše združenia, výbory, oddelenia a inštitúcie cirkvi a počas štyroch dní sa budete aktívne zapájať do programu konferencie. Zvlášť sa chcem poďakovať delegátom, ktorí nie sú zamestnancami cirkvi a ktorí si pravdepodobne vzali najmenej jeden deň voľna v práci, aby tu mohli byť. Vážime si to.

Rád by som privítal aj vás milí hostia. Sme radi, že či už ako kazatelia v nástupnej praxi, kazatelia s čestným poverením alebo zástupcovia organizácií úzko spolupracujúcich s cirkvou tu budete spolu s nami a nahliadnete do našej únijnej kuchyne.

Zvlášť srdečne chcem medzi nami privítať zástupcov EUD brata Bruna Vertalliera, predsedu EUD a brata Gabriela Maurera, tajomníka EUD. Nesmiem zabudnúť ani na Petra Janušku, ktorý je delegátom konferencie z titulu člena výboru GK.

Verím, že ste všetci dostali potrebné materiály, podľa možností ste si ich preštudovali a že dnes ste sa všetci zaregistrovali. Môžeme teda začať. Skôr však než odovzdám slovo bratovi Vertallierovi, dovoľte mi ešte malú poznámku.

5. apríla roku 1888 napísala Ellen G. Whiteová delegátom, ktorí sa mali o niekoľko mesiacov zúčastniť na historickom zasadnutí GK v Minneapolis, krátke posolstvo. Začínalo sa týmito slovami:

„Milé sestry a bratia, ktorí sa zúčastnite na zasadnutí GK... Bude to najdôležitejšie zhromaždenie, aké ste doteraz navštívili. Mal by to byť čas úprimného hľadania Pána a pokorného spytovania srdca v jeho prítomnosti...“

A realita? Hneď na začiatku konferencie musela Ellen Whiteová napomenúť po jednom príspevku brata Jonesa slovami: „Nie tak zostra, brat Jones, nie tak zostra.“ Ale ani druhá strana reprezentovaná dokonca predsedom GK a redaktorom Review and Herald nešetrila slovnými výpadmi. Ellen Whiteová napísala, že postoj týchto bratov ju nesmierne ťažil a mal veľmi ďaleko od Ježišovho ducha a ich sarkastické, kritické a samospravodlivé poznámky roznecovali ľudské vášne a ducha horkosti.

Bratovi Bollmanovi v novembri 1902 pri hodnotení konferencie napísala: „Bolo mi ukázané, že tá strašná skúsenosť konferencie v Minneapolis bola jednou z najsmutnejších kapitol v dejinách veriacich prítomnej pravdy.“

Sama na inom mieste napísala, že konferencia v Minneapolis bola „najsmutnejšou skúsenosťou v jej živote“.

Prajem si, aby pri hodnotení tejto konferencie nikto nemusel vysloviť podobné slová. Nech už budú jej rozhodnutia v súlade alebo v rozpore s osobnými názormi nás delegátov, prajem si, aby priniesla do života cirkvi jednotu, pokoj a nový duchovný a misijný impulz.